

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

§. 4. Exempla subsidii spiritualis in vindices defunctorum collati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

tam, celerius ad eas adventare, mille, ac mille votis felicitatem ei precabuntur, & Deo volente ac auspice procurabunt.

762.
Illustran-
sur dicta.

Atque ita de cæteris philosophandum est. Enimverò si, quia coluntur Sancti, beneficiis cumulant suos cultores minus ut arbitror, gaudii, gloriæque ex cultu suo, ac veneratione percipere possunt, quàm ex charissimi sodalis ac fratris in cælum adventu, quandoquidem ea societas illis gratissima atque honoratissima sit. Illum igitur, qui adventum illum accelerabit, quibus poterunt beneficiis impertire, nec cessabunt benefacere, donec impertierint, eadem, quam alteri procuravit, beatitudine: quippe quam etiam suâ sponte illis vent, gaudentque impertire. Denique si Divi ac Cælitæ plurimis maximisque beneficiis eos afficiunt, qui statuas illorum, atque imagines honorant: Si, quod memorat noster Poirræus in triplici Virginis coronâ tract. 3. cap. 7. Braccharæ in Lusitaniâ mancipium quoddam, Turca, cum sæpè sæpius Domino de capessendâ Catholicâ religione benè illum monenti reluctatus fuisset, tandemque ab hero jam ægro jussus statuam Divæ Virginis floreo ferto coronare, itaque ornatam inferre cubiculo, ubi jacebat herus, floresque ante illam spargere, libenter paruisset, ab ipsâmet Immaculatâ Deiparâ eidem se videntem præbente, fidem Christianam persuasus est: nonne fas est longè plus, & ab hac, & ab aliis Cælitibus sperare, si, non eorum statuas, sed Deum, & ipsos longè excellentiori honore gaudioque afficiamus complures in cælum legando pios manes, qui clarissimis laudibus eos exornent?

763.
Etiam alii
defuncti
patrocina-
vantur.

Postremò, cum, ut diximus, omnes purgandæ animæ solatium accipiant ex unius sodalibus solatio, ac liberatione, nec ulla ex iis non gratissimo animo sit, abesse non potest, quin omnes & in Purgatorio, & potissimum in cælo, vel unius liberatori sint patrocinatorum. Siquidem plures æstiment qualecumque illud, & tenue in speciem solatium, quàm vivæ divitias complures imò & amplissimas hujus orbis dignitates, facultatesque æstimarint. Quare cum maximas gratias vivæ retulissent, eas sibi procuranti donantive, post obitum maximas illi liberatori habebunt, neque verò gratias illas steriles esse patientur.

764.
Epitogus
dictorum.

Quæ cum ita sint, considera, mi Lector, quot amicos, quot patronos, & quàm potentes ac Deo gratiosos tibi parias, dum, levandis piis manibus te addicis, & si quid te movet ratio utilitatis veræ, ac solidæ, totum te illi impende. Nam si mortales

procerum gratiam & amicitiam tanti ducunt, ut illi adipiscendæ, & conservandæ, pericula adeant, labores maximos subeant, vitam & sanguinem profundant, & sæpe irritò conatu; nos tot in cælesti curiâ amicos, Regi sæculorum immortalis charissimos, tam facili operâ nobis comparare cunctabimur? Ad extremum liberè dico, omnium optimam rationem sibi in præsens, atque in futurum consulendi, esse piam defunctis pro facultate patrocinandis, & suas satisfactiones transfundendi, consuetudinem.

§ 4.

Exempla subsidii spiritualis in vindictis Defunctorum collati.

CÆTERUM omne hoc subsidii genus 765.
Cà piis manibus, ac Cælitibus in eorum Defuncti
mæcenates ac patronos conferendi exem- pro patro-
plis pluribus & illustribus confirmare licet. nis orant
Et prius quidem, quod attinet ad apud S.
mutua eorum beneficia spiritualia, audi- Birgittam.
tæ sunt apud D. Birgittam l. 4. c. 7. animæ
purgandæ ita quondam Deo supplicantes:
*O Domine JESU CHRISTE, Juxta
dix in iste, mitte charitatem tuam his, qui
spiritualiter potestatem habent in mundo,
tunc plus participare poterimus, quàm nunc,
de eorum cantu, lectione, & oblatione. Su-
pra verò spatium illud de quo clamor ille
audiebatur, quasi domus erat, in qua mul-
tæ voces audiebantur dicentes, Merces sit il-
lis à Deo, qui mittunt nobis auxilium in
defectus nostros. In ipsa quoque domo vi-
debatur quasi aurora procedere, subitus
verò auroram apparuit nubes, quæ nihil
habebat de luce auroræ, de qua processit
vox maxima dicens, O Domine Deus, da
de tua incomprehensibili bonitate unicuique
centesimam remunerationem in mundo, his
qui nos elevant cum bonis operibus in tuâ
æternitatis lucem, & tuæ faciei visionem.*
Sic illæ animæ. Nec dubium quin exaudi-
tæ sint ab eo, cujus nomen, Dominus, qui
amat animas: qui etiam dixit: Petite &
accipietis.

Quid? quod & Christus apud S. Ger- 766.
trudem hujusmodi pro patronis preces illis Et apud
injungit lib. 4. inf. cap. 27. Cum enim hæc Gertru-
corpus animumque suum illi animarum dem.
Amatori obtulisset ad quilibet pro illis
subeundum, jamque gravissimum late-
terum dolorem perferiret: Tunc di-
vinus Sponsus animis in hæc verba:
*Hoc munus devotionis, ait, mihi ex tanto
affectu à sponsa meâ oblatum, exhibeo vobis
in cumu-*

in cumulum beatitudinis sempiterna, vof- que ipsam propterea honore condigno hono- rare studete, precum ipsi xenia remittentes; Ita ipse. Et l. 5. cum quædam anima Ger- trudis ope ab igne lultrali liberata effer, etfi nondum cælo invecfa, fummo studio gratias illi egit, fat ostendens sefe alias grati animi partes propense exequuturam. Neque verò legitur ulla patrono post liber- ationem videndam se præbuisse, quin post gratiarum actionem plenam benevo- lencia, mutuam auxilium illi polliceretur.

767.
Catalau-
nenfe pro-
digium.

Cæterùm hoc idem studium animarum patronis opitulandi rarâ & admirabili hi- floriâ illustrari licet. Cerveræ in Catalau- nia extat Cœnobium Cifterciensis ordinis dictum S. Crucis, ubi quidam monachus fanctimoniâ floruit, cujus nomen Superis notum, mortales laret; at non hæc lauda- bilis ejus in pios manes pietas. Confueve- rat, quoties per sacros Canones, legesque licebat, Missam defunctorum facere; propterea *perennis animarum Purgatorii Capellanus* appellabatur: Celebris, & Pa- trum sermone ad hanc usque diem conti- nuata traditio est, quondam cum cœmete- rium transiret, humo elatam dexteram be- nedictione eum imperitisse. Cum vero iter iterum istac haberet, iterum eandem manum solo extantem apparuisse ad bene illi precandum compositam. Accessisse verò illum, & manum traxisse, eamque cum brachio secatam, quod brachium ho- dieque carne ac pelle vestitum illic visi- tur. Ita testatur Henriquez in Menologio Cifterciensi.

768.
Patronos
efficaciter
juvant ani-
ma.

Porro bonas hujusmodi preces mortali- bus perutiles esse exploratum est. Et Diva quidem Catharina Bononiensis facta est plurima se beneficia defunctorum ope, quam flagitare consueverat, cælitus accepisse; nec rarò accidisse, ut ea per il- los obtineret, quæ per Cælitæ nequiverat obtinere. Et idem sensus, eademque in- dustria fuit B. Annæ à S. Bartholomæo, S. Theresæ comitis, & administræ: Siquidem familiaribus commendare solita erat, ut si preces suas efficaces esse vellent, promitte- rent piis manibus aliquem sacrificiorum numerum, si quidem voti compotes es- sent, ad eorum levamen faciendorum; cujus quasi contractus felicem successum proximè inferius proferemus. Adde quod ipsa Immaculata Deipara Alphonsum Cortesium è Societate Jesu, familiaritè aliquando quiritantem, quòd illa molestis animi angoribus, scrupulisque ipsum con- fici pateretur, haud dubio oraculo com- monuit, ut si liber ab illis esse vellet, ani- mis è Purgatorio carcere redimendis, ope-

ræ plurimum impenderet, ita optatis frui- turum.

Et verò Nolæ in Italiâ Anno salutis 769. 1600. quemdam hominem in pios manes *Monent de morte in- stante.* benevolum, ac pium, ipsi nocte mortem proximè antecedente è somno excitatum, instare obitum monuerunt, simulque, ut primo mane Sacramentis pænitienciæ, & Eucharistiæ se muniret, adhortati sunt: Quod cum ille in templo Soc. Jesu insuero doloris ac pietatis sensu præstitisset, paulò post derepentè ac feliciter expiravit. Ita litteræ annuæ Soc. Jesu è Collegio Nolano Provinciæ Neapolitanæ illo anno in urbem datæ.

770.
Revocant
à prava
vita.

Ejusdem generis est, quod refert noster Joannes Rho exempl. l. i. c. 14. de Cristo- phoro de Lugo, ordinis Prædicatorum, in hæc verba. Ignem infrugiferum, sterilem- que esse, etfi cum de hoc nostrate sermo est, verissimum sit, ille tamen, qui animos excoquit ad purum, fundus est nobis oppi- dò fertilis. Nimirum eum, qui operum semen illi credidit, numquam uberi messe fraudavit. Et de Christophoro quidem de Lugo, quem deinde virum egregiâ virtu- tum famâ suspexit America, tradunt An- nales adeò corruptis in adolescentia fuisse moribus, ut in popinis ac lustris inter alea- tores ac ficarios agens, etiam de publico lartocinio cogitaret. Illa tamen illi pro- pria pietas fuit pro animis igneo illo er- gastulo conclusis quotidie orare, & psal- mos, in quibus olim Regius Vates sua cri- mina deslevit, quosque à pænitienciæ animi argumento pænitienciæ vocamus, non sine lacrymis recitare. Ergo illis haud du- biè apud Deum agentibus, quibus sola- tium attulisset, repente mutatus animo, ac S. Dominici ordinem secutus, admira- biles in virtute fecit progressiones. Sicille.

Illustrius est, quod de quodam Britone, 771: homine Laico, sed pio referunt. Is inter *Cantant officium de- fectorum pro patro- no.* alia pietatis exercitia, consueverat quo- rielcumque per cœmeterium iter habe- bat, defunctorum istic quiescentium cau- sâ, piam aliquam precem recitare. Cum ad extrema redactus esset; concubia nocte misit, qui Curionem suum rogaret, ut SS. Viaticum ad se deferret. Ille autem ope- ræ atque incommodo labori parcens, Vi- carium suum id muneris exequi iussit: Qui cum promptè paruisset, ægrumque sacra synaxi ad iter æternitatis munivisset, rever- sus ad templi fores, miratur apertas esse, cum diligenter clausas in egressu obseraf- fer. Cum varias cogitationes super eo eventu versat, sensit se fortissimè eo loco atineri, sic ut nec promovere pedem, nec referre queat. Intereaque vocem audit è cœmeterio

cœmeterio in hanc sententiam, *Surgite pii manes, properemus in adem sacram, animam amici nostri Deo commendaturi, qui numquam hac transibat, nisi Deum nobis propitiaret.* Tum verò exurgentium è tumulis strepitus audiri, faces parieti templi affixæ accendi, concini alternatim, ac religiosè, quod vocamus defunctorum officium; quo peracto vox insonuit, qua cuncti manes ad sepulchra redire jubebantur. Dictum factum, tumque extincti sunt cerei. Quo demum tempore Vicarius ille quasi datâ veniâ templum ingressus, sacram pyxidem suo reponit loco, Curionem adit, à quo dormitum missus: *Domine Pastor, ait, nunc tempus est surgendi strato: Parochianus vester obiit.* Porro viso isto ita permotus animo est Vicarius, ut abjectis mundi rebus Religioso S. Martini Cœnobio juxta Turonem sese incluserit. Ita narant Chronica Cisterciensium.

772.
A nece liberant.

Præclarum sanè est illud specimen subfidii defunctorum, sed hoc recentius, & illustrius circa annum 1620. Juvenis quidam Italus plurimis ab ineunte ætate flagitiis implicatus, tamen in purgandas animas erat misericors, quippe pro quibus fieri ad aram sæpe curabat. Quondam auræ gratia suburbanum petiit. Vesper erat, & insidiæ ab inimicis in iunere paratæ. Cùm ergo eques iret, eaque viâ, ubi è quercu membra latronis supplicio publico affecti divulsa pendebant, derepente visâ sunt illa conjungi, atque in pedes latro subito stetit, qui quidem cùm attonitum juvenem exscendere jussisset, & equo conscenso ad sexaginta passus, ubi insidiæ structæ erant, pervenisset, sclopis explosis humi dejecitur, fugiunt sicarii, exurgit latro in equum, & ad juvenem reversus, Ea fors te manebar, inquit, nisi ego Dei jussu subiissem. Datum id tuæ in vita functos pietati; in qua permanc, & pristinos mores emenda. Emendavit, & Religiosam vitam iniit. Porro cadaver illud peractâ tragædiâ rursus dissectum, ac suspensum apparuit, quare credibile est vel Angelum, vel animam quampiam, ac fortè latronis, quòd de sacrificiis participasset, eam scenam exhibuisse. Jan. Erytræus. ex. virt. & vit. ex. 3.

773.
Maximè
juvant cœlo recepta.

Denique pios manes, nominatim cùm cœlo inveci sunt, suis patronis auxiliari, constat ex vita S. Catharinæ Senensis. Hæc enim cùm sui parentis animam precibus, & laterum dolore, quem in reliquum vitæ tempus ejus causâ suscepit, purgante rogo exemisset, ille tam piæ filix memor, non modo pro eâ, quamdiu in vivis perstitit, Deum est obnixissimè precatus, sed etiam frequenter amicissimeque illi se exhibuit;

in pietatis officiis consilio adfuit, dæmonis fraudes patefecit, cælestis vitæ gaudia, arcanaque plurima aperuit. Et simile est quod referunt de sore S. Thomæ Aquinatis. Siquidem cùm hæc sancti fratris precibus lustrali ergastulo educta fuisset, de imminente morte illum admonuit, ac futuram beatitudinem prænuntiavit. Sanctum quoque Hugonem, apud Salvios Abbatem Cisterciensium Ordinis, ferunt cùm non modo Ecclesiam militantem schismate laceratam, sed & patientem majorem in modum adjuvasset, hujus precibus obtinuisse prophetiæ donum, & insuper miraculis vivum ac mortuum floruisse.

§. 5.

Pietas in pios manes complectitur omnes notas prædestinationis.

QUÆ cùm ita sint, perspectum est insignem prædestinationis notam esse pietatem in pios manes. Nam quæ hoc articulo disputavimus, omnia, eò scilicet tendunt, ut hoc confirmet, tutissimo loco salutem suam constitui ab illis, qui in eos benevoli ac liberales sint. Unde perspicuè conficitur benevolentiam illam esse notam non vulgarem consequendæ aliquando beatitudinis. Sed parum dixi. Aio igitur, eadem pietate contineri, vel inveni pleræque omnes illius notas à Christo, & SS. Patribus prolatas. Etenim omnes eæ septem primis quas vocant beatitudinibus, aut exprimuntur, aut intelliguntur.

774.
Explicatur.

Ac prima quidem nota censetur, Humilitas Christiana; significaturque primâ beatitudine; *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cœlorum.* Nam Augustino, Hieronymo, Gregorio aliisque authoribus, pauperes illi non alii sunt, quàm humiles, quippe egestatis suæ probè ac libenter conscii. Atqui studium pios manes levandi animos nostros submittere natum est: nec enim stare potest sine pœnarum purgantium contemplatione frequenti, neque verò hæc sine culparum, quibus pœnæ tantæ redduntur, cogitatione, potest constare, utraq; autem insolentiam animi comprimit, & parit modestiam.

775.
Prima nota.

Alterâ nota in salutis suæ singulari studio versatur, & hoc alterâ beatitudine exprimitur, ait enim Christus: *Beati, qui esuriunt, & sitiunt iustitiam, quoniam ipsi saturabuntur.* Quis verò dubitet, quin Amator defunctorum eâ fame ac siti prematur, sive suæ salutis æternæ curâ teneatur

776.
Secundâ.